PEP

PRACHT PRIJZEN
BIJ ONZE
GROTE
KERSTPRIJSVRAAG

Nr. 52 26 dec. 1964
35 ct. p.w. losse nrs.
45 ct. België 7 fr.

HALLO, beste vrienden!

AAN de voorplaat hebben jullie al kunnen zien dat dit PEPs kerstnummer is, een feestnummer! De glinsterende, flonkerende bellen zijn van zolder gehaald; de kerstboom is al gekocht; ragfijne slierten engelenhaar hangen als zilverkleurige mistflarden tussen de groene takken en boven dit alles uit lijkt in het topje van de boom de glanzende piek te groeien. Misschien hebben de ouderwets gezellige kaarsjes al eens gebrand, of de veilige elektrische lichtjes, en meteen was er een sfeer zoals geen enkel ander feest dat kent.

Maar al te vaak zijn de 25ste en 26ste december dagen van mist, regen en kou, triest en somber buiten, warm en behaaglijk binnen. Het vreemde is dat je — als je het woord „kerstfeest" hoort — onmiddellijk denkt aan een Witte Kerst: de wegen en de huizen bedekt met een sneeuwtapijt, de takken van de kale bomen doorbuigend onder hun witte last, want pas dan — zeggen een heleboel mensen — is het een echte kerst! Dat je ook daarvan te veel kunt krijgen, is te lezen in ons kerstverhaal, dat op pagina 21 begint en zich in Amerika afspeelt. Natuurlijk, het is prachtig als er dikke sneeuwvlokken omlaag glijden uit een grauwe lucht, maar het is bepaald niet plezierig als die vlokken opdoemen uit een wazige mist, in een sneeuwstorm, zeker niet als je er dan in een helikopter op uit moet, zoals Skip, de hoofdpersoon uit ons verhaal.

Als het zulk weer is, kun je beter binnen blijven en onze grote kerstprijsvraag oplossen, die op de pagina's 16 en 17 staat. Misschien win je wel een van de prachtige prijzen die zijn uitgeloofd! In ieder geval wensen wij jullie er veel plezier mee en natuurlijk ook: prettige kerstdagen!

Op pagina 16 en 17: onze grote KERSTPRIJSVRAAG!

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 45 ZIJN:

1e prijs: Ella Michielsen, Pr. Hendrikstr. 21, Dongen; 2e prijs: Wim Spaans, Korte Stede 20, Den Haag; 3e prijs: Piet en Harm v. d. Meer, Zuid 37, Blankenham, O; 4e prijs: René en Sven Jurgens, Bart v. Hovestr. 8, A'dam-Geuzenveld.

De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuisgestuurd.

De oplossing van prijsvraag nr. 50: GRIND

FLIPPIE FLINK

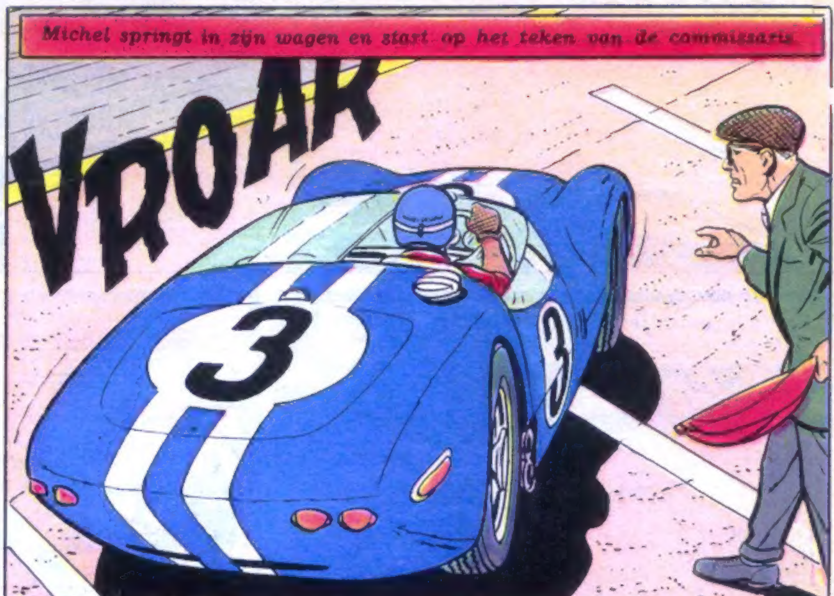

DE 13 IS AAN START

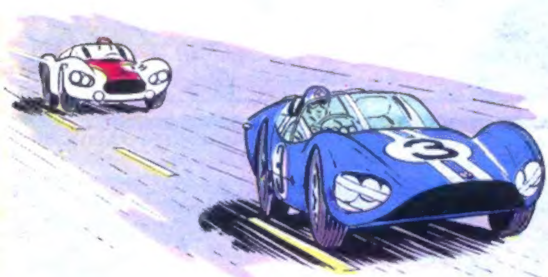
Voordat Michel achter het stuur van de Vaillante 3 plaats neemt, hoort hij van Steve dat Bob Cramer zijn teamgenoot, vlak vóór de race begon, heeft bedreigd....

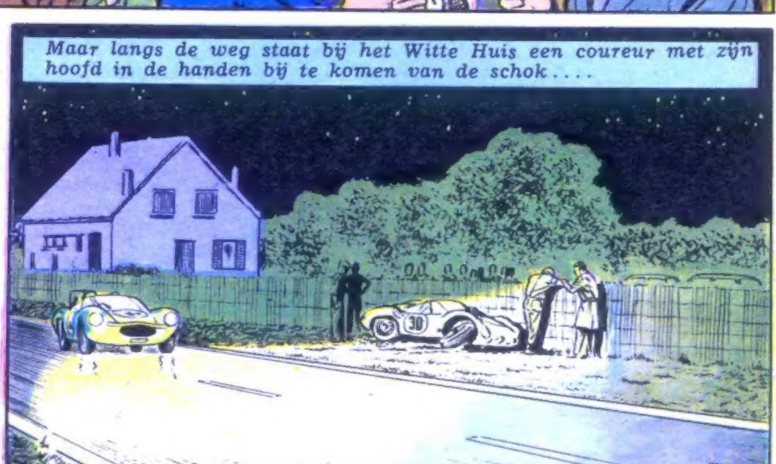

Met een enorme vaart jagen de beide wagens over het circuit...

Zondag, half vijf 's morgens. Michel heeft twee uur in zijn gerieflijke woonwagen geslapen. Opgeknapt stapt hij naar buiten.

In de pits vraagt hij hoe de stand op dat moment is.

Morgen, Michel! Goed geslapen? Er is niets bijzonders gebeurd. Het klassement is nog ongewijzigd. Steve en de 13 hebben nu twee ronden voorsprong op de Ferrari 14.

De wagen houdt het goed vol. Maar als ik jou was, zou ik eens wat meer leven in de brouwerij brengen. We zullen opnieuw aanvallen met alle wagens. Jullie dus ook, Bianchi en Jean-Pierre! Probeer de Ferrari's te nemen. En jij de 13, Michel!

DAAR IS WARSON, MENEER!

Jammer dat we moeten ruilen. Ik had 'm bijna te pakken.

Nog even geduld, Steve. Jouw beurt komt straks weer. Ga eerst maar 'ns wat slapen!

Terwijl de monteurs de banden verwisselen en de tank bijvullen, tapt een baancommissaris wat van de benzine af in een reageerbuisje en controleert de vloeistof. Intussen drinkt Michel nog vlug een kopje koffie.

VROOO VROOW

Helemaal fit en klaarwakker springt hij achter het stuur van de Vaillante 3.

VROAP

DUNLOP

De aanval van Michel heeft succes. De Bocar 13, bestuurd door Jack Trinity, verliest langzaam maar zeker terrein op de auto van Michel. Het publiek — dat al haast was ingedommeld — schrikt wakker en volgt nu weer vol aandacht de race, die het ene spannende moment na het andere oplevert....

Hè, eindelijk. De Vaillante valt aan!

Michel zit achter het stuur!

Repusseau

Oh, maar dan winnen ze!

De volgende ronde heeft-ie hem!

Wanneer Steve om zeven uur de plaats achter het stuur inneemt, heeft de Vaillante 3 minuten voorsprong op de Bocar.

Voorzichtig, Steve. Die Cramer zit weer in de 13... Vijftien ronden al! Hij heeft een tegenaanval ingezet. Hij probeert ons in te halen.

VROOO

Ik weet het. Ik zal uitkijken!

Opnieuw bindt Steve de strijd aan met de 13. De afstand wordt kleiner, steeds kleiner. Als hij de 13 inhaalt heeft hij één ronde voorsprong!

ROOOOAAAW

MOTUL CASTROL DUNLOP

METER VOOR METER LOOPT STEVE OP DE 13 IN

Zal Steve erin slagen een ronde vóór te komen op de Bocar 13?

Ivanhoe

SCEAF, EEN HORIGE VAN JONKER BALDWIN, IS BESCHULDIGD VAN STROPERIJ OP HET GEBIED VAN DE BRACY EN IN DIENS BURCHT GEVANGEN GEZET. BALDWIN KOMT FEL PROTESTEREN EN DE TWIST MET DE BRACY EN PRINS JAN, DIE OOK AANWEZIG IS, LAAIT OP TOT EEN GEVECHT. BALDWIN, DIE OP DE TAFEL IS GESPRONGEN, TART ZIJN TEGENSTANDERS.

TERUG OP HET SLOT VAN JONKER BALDWIN...

DAT ZIET ER NIET BEST UIT! EERST DIE VERDACHTMAKING VAN SCEAF EN NU DAT NOG...

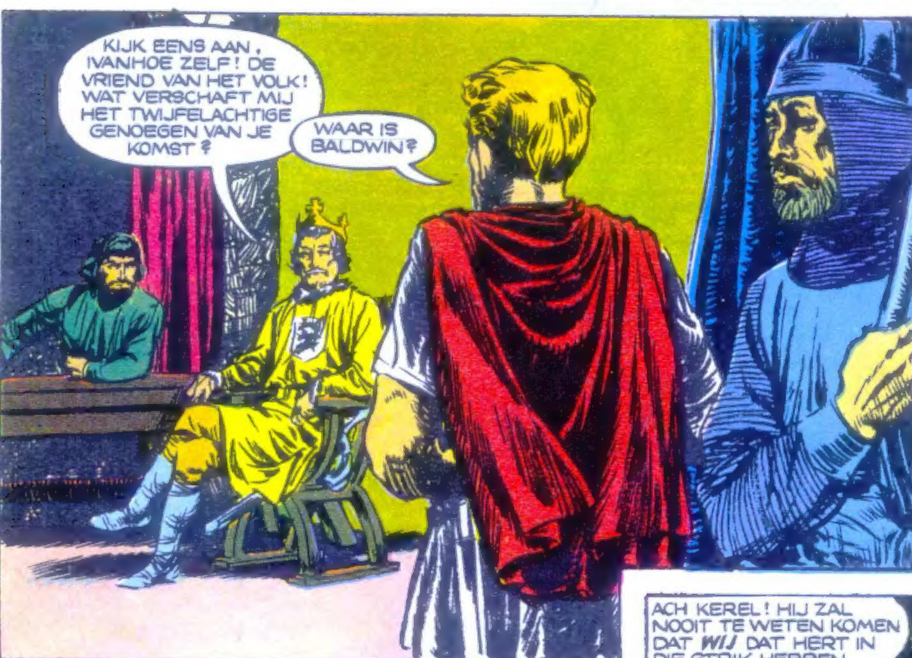
EVEN LATER ZIJN ZE OP WEG...

EN AANGEKOMEN BIJ DE BURCHT VAN DE BRACY...
DIEN MIJ AAN BIJ JE MEESTER!

IK WEET NIET OF IK DAT ZOMAAR KAN DOEN. HIJ HEEFT AL BEZOEK!
DAT WEET IK, MAAR DAT ZAL VOOR HEM GEEN BEZWAAR ZIJN MIJ OOK TE ONTVANGEN.

IVANHOE? AI, DIE RUIKT LONT... WAT NU TE DOEN?
WE ZULLEN HEM BINNEN LATEN. EENS HOREN WAT *HIJ* VOOR PRAATJES HEEFT.

KIJK EENS AAN, IVANHOE ZELF! DE VRIEND VAN HET VOLK! WAT VERSCHAFT MIJ HET TWIJFELACHTIGE GENOEGEN VAN JE KOMST?
WAAR IS BALDWIN?

BALDWIN? O... DIE LOGEERT HIER. IN EEN KERKER. HIJ HEEFT MIJ, HET WETTIGE GEZAG VAN ENGELAND, ZWAAR BELEDIGD!

INTUSSEN IS GURTH HET BEDIENDENVERTREK BINNENGEDRONGEN...
HAHA! DE SUFFERD HAD NIETS IN DE GATEN! HIJ STOND BIJ HET HERT VOOR-IE 'T WIST! HAHA!
HOU JE MOND! DAAR HEEFT NIEMAND IETS MEE TE MAKEN!

ACH KEREL! HIJ ZAL NOOIT TE WETEN KOMEN DAT *WIJ* DAT HERT IN DIE STRIK HEBBEN GELEGD! *NOOIT! HAHA!*
HM, IK HEB GENOEG GEHOORD. NU NAAR IVANHOE!

HET WAS EEN BEST JAAR!

Bob Spaak op zijn sportpraatstoel

HET is weer bijna zo ver, jongens, over een dag of wat gaan we **1965** schrijven. Dat is altijd even wennen. Toen ik nog een jongen was (dat is ongeveer 300 jaar geleden), had ik altijd moeite me voor te stellen dat het nog eens 1935 zou worden, om van 1950 en zo maar niet te spreken. Maar ik heb ondertussen geleerd dat het kan. Je hoeft er zelfs niets aan te doen, 't gaat net zo makkelijk als... nou ja... als ademhalen, daar denkt ook niemand bij.

Goed, 1964 is bijna v.v.t. ofte wel: voltooid verleden tijd. 't Is voor talloze sportmensen een bijzonder jaar geweest, met gebeurtenissen die niet snel vergeten zullen worden. Heb ik jullie al verteld dat ik in Japan ook honkbal gezien heb? Jazeker, er werd daar gespeeld tussen de **Tigers** (tijgers) en de **Hawks** (haviken), twee sterke profteams, om het kampioenschap van Japan. Je hebt daar, net als in Amerika, twee leagues, twee afdelingen. Aan het eind van het seizoen spelen de nummers 1 van elke afdeling een serie van vijf wedstrijden om de nationale titel. Honkbal behoort tot de populairste sporten in Japan. Er zijn prachtige stadions speciaal voor honkbal, met een grootse verlichting, en tienduizenden gaan dan ook kijken. De Japanners hebben het spel van de Amerikanen geleerd (en goed geleerd), maar dat niet alleen: Amerikanen spelen in de Japanse profteams. In de wedstrijden die ik zag en die de tv volledig uitzond, kreeg ik overigens niet de indruk dat de Amerikanen het spel beter speelden dan de Japanners. Wel kon je aan alles merken dat honkbal voor de Japanners geen geheimen meer heeft. Ze kunnen er wat van! Ze zijn formidabel zeker aan slag, kunnen een bal precies daar neerleggen waar ze willen en hun veldwerk is af. Maar ja, de jongens van 10, 12 jaar gaan dan ook al met de knuppel te keer of ze nooit anders gedaan hebben. Ze leren het al jong! Ik denk zo dat ons honkbalteam (de kampioen van Europa) daar in Japan nog heel wat zou kunnen leren. Ik weet trouwens — dat heb ik horen vertellen — dat binnen niet al te lange tijd een Japanse honkbalploeg naar Nederland komt om hier wat wedstrijden te spelen. Nou, dat kunnen dan voor onze spelers bijzonder nuttige lessen worden, waarin ze hèel wat kunnen opsteken.

Ze, jongens, nu we zo in de staart van 1964 zitten, zou ik van jullie weleens willen weten welke sportprestatie in het bijna afgelopen jaar de meeste indruk op jullie heeft gemaakt. Ik vraag **niet** of jullie de sportman of -vrouw van het jaar 1964 aan willen wijzen, dat is de bedoeling beslist niet. Nee, je moet me eens schrijven waarvan je het meest heb tgenoten, waarbij je het meest in spanning hebt gezeten, voor welke sportman of sportvrouw je de meeste bewondering voelt. Je denkt waarschijnlijk in de eerste plaats aan Anton Geesink, Olympisch èn wereldkampioen judo, de man die in het hol van de leeuw ging en er weer levend en bovendien als winnaar uitkwam. Ja, dat was zeker een grote prestatie, waarop heel Nederland trots was. Nou, wij in Japan natuurlijk ook. Ik heb de mensen daar verteld dat wij, Nederlandse mannen, eigenlijk allemaal kleine Geesinks waren, maarre... toen hebben ze alleen maar vriendelijk geglimlacht. Ik geloof niet dat ze onder de indruk waren. Van Geesink natuurlijk wel, maar van mij niet zo erg. Jammer. Ik had ze graag m'n 23ste heupworp-met-ingebouwde-voetklem gedemonstreerd, maar m'n Japanse vrienden hadden er geen belangstelling voor. Maar in ernst: Geesink is dan wel een uitblinker geweest, maar in de loop van het jaar zijn er meer geweest die opvallend aan de weg hebben getimmerd. Denk maar aan onze wielrenners, aan Jan Janssen bijvoorbeeld, wereldkampioen op de weg. Aan Jaap Oudkerk, wereldkampioen achter de motor. Aan Tiemen Groen, wereldkampioen der achtervolgers. We zitten er goed in, ik bedoel: in de wereldkampioenen. En wat dacht je van onze amateurs in Tokio? Ook geen kleine jongens, hoor. En weten we nog dat Sjoukje Dijkstra in Innsbruck Olympisch kampioene werd? Dat lijkt allemaal al weer zo lang geleden, vooral nu Sjoukje inmiddels bij „Holiday on Ice" is gaan werken, maar het was toch een gouden plak waard. Ik zei je: er is in 1964 veel gebeurd. Onze honkballers werden voor de zoveelste maal Europees kampioen en ook zij gingen het hol van de (Italiaanse) leeuw binnen en lieten zich niet van de wijs brengen. En hebben onze zwemsters het in dat prachtige Tokiose bad niet geweldig gedaan? Ada Kok en Erica Terpstra vooral bleken tot de wereldklasse te behoren. Het lijkt zo op het eerste gezicht dat hun prestaties in het niet verzinken bij wat een Anton Geesink deed, maar we moeten niet vergeten dat de concurrentie in de zwemmerij ongelooflijk zwaar is. Enfin, ik heb zo het een en ander aangestipt en laat het nu verder aan jullie over. Ik ben benieuwd wat jullie te vertellen hebben. Natuurlijk ga ik daar, later, in PEP over praten. Dat spreekt vanzelf. Ik hoor nog van jullie en jullie horen dan weer van mij. Ik zet er, voor deze keer en **voor dit jaar,** een streep onder. Ik wens jullie, Peppelingen, een prettige oudejaarsavond (eet niet te veel!) en een heel goed 1965. Tot volgend jaar!

Dat de blanke broeders opletten, want hier volgt het tweede deel van het „woordenboek der Indianen-gebarentaal"! Jullie hebben het eerste deel toch wel bewaard? De komende weken blijven we doorgaan tot jullie, met de gebaren die je geleerd hebt, een vloeiend gesprek kunnen houden . . .

Doe met de handen plat naast de schouders het bewegen van vleugels na, voor kleine vogels snel, voor grote vogels langzaam.

Breng je rechterhand laag voor het lichaam, losjes gebald. Beweeg de hand langzaam omhoog en strek opeens de vingers.

Houd de linkerhand plat voor de linkerborst, de rug van de hand omhoog. Doe dan met je rechterhand, palm omhoog, of je vlees van de linker handpalm snijdt.

Maak het gebaar, zoals je dat op de foto ziet aangegeven, waarmee je aangeeft hoe een ruiter te paard zit.

Houd de vlakke rechterhand vóór en vlak bij de linkerborst, wijzend naar links. Beweeg de hand dan snel naar voren en naar rechts.

Breng de gebalde handen voor het lichaam, ter hoogte van de schouders, het lichaam iets gebogen. Maak bibberende bewegingen met de vuisten.

Breng de gestrekte wijsvinger van de rechterhand vlak voor het gezicht, beweeg hem snel naar voren en dan iets terug.

De rechtervuist tegen het voorhoofd, beweeg de vuist iets naar buiten door hem in de pols te laten draaien.

De rechterhand voor het gezicht, wijsvinger gestrekt. Beweeg de hand naar het gezicht toe.

In één vloeiende beweging moeten de handen zó komen, zoals op de foto, waarbij het hoofd iets opzij gebogen wordt.

Breng beide vlakke handen voor het lichaam, de rechter iets achter de linker en ook wat hoger. Maak dan vanuit de polsen met alletwee de handen een op en neer-gaande beweging.

Houd de rechterhand, iets gekromd, voor de mond en beweeg hem langzaam naar voren. Herhaal deze beweging enkele keren.

ENKELE ZINNEN:

Ik ga naar huis om te slapen	:	Ik mijn (=bezit) huis — slapen
Heb jij het paard gezien?	:	Vraag. Jij zien paard
Ik heb het koud, ik ga werken	:	Ik koud — ik ga werken
Ik wil nu met je spreken	:	Ik spreken jou nu
Wolven zijn bang voor een vuur	:	Wolven bang vuur

EN VOLGENDE WEEK GAAN WE VERDER!

ZORRO
GARCIA EN ZIJN LANSIERS ZIJN BUITEN DE PUEBLO DE LOS ANGELES OP ZORRO GESTOTEN EN HEBBEN DE ACHTERVOLGING INGEZET ...

HARDER! VOORUIT DAN TOCH!

ZO, NU HEEFT HET WEL WEER LANG GENOEG GEDUURD.

GOEDE JACHT, GARCIA!

HÉ, WAT IS DAT? DAAR LIGT IEMAND!

EEN INDIAAN!

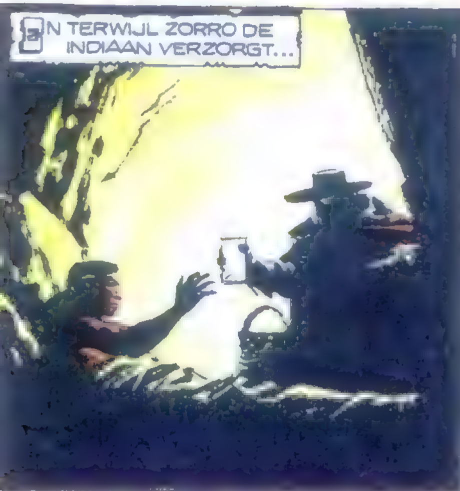

WIE BEN JE? EN HOE KOM JE HIER?
IK VLUCHTEN UIT TINMIJNEN. GIJ... ZORRO?

SI..., IK HEB GEHOORD DAT ZE PAS WEER INDIANEN HEBBEN AANGEVOERD VOOR DE MIJNEN. DON LOPEZ MOET EEN SOORT KLOPJACHT GEHOUDEN HEBBEN.
HIJ HEBBEN DORP OVERVALLEN, MANNEN MEEGENOMEN.

HIJ DWINGEN MANNEN IN MIJNEN TE WERKEN. VEEL SLAGEN, WEINIG ETEN.
DAT WIST IK IK NIET...

IK ZAL VOEDSEL EN WATER VOOR JE HALEN. VOORLOPIG MOET JE HIER MAAR BLIJVEN. LOPEZ ZAL ONGETWIJFELD AL LANSIERS UITGESTUURD HEBBEN!

LATER...
HET LIJKT ME VERSTANDIGER DAT **IK** WEER NAAR HEM TOE GA. ZELFS HIJ HOEFT NIET TE WETEN DAT JIJ IETS MET ZORRO TE MAKEN HEBT. PROBEER IN DE PUEBLO TE WETEN TE KOMEN OF ZIJN ONTVLUCHTING DAAR AL BEKEND IS

EN TERWIJL ZORRO DE INDIAAN VERZORGT...

...KOMEN GARCIA EN ZIJN LANSIERS TERUG IN DE CUARTEL...
ZO, BEN JE DAAR EINDELIJK?

SI, ZORRO WAS WEER...
ZORRO! ZORRO! IK HOOR NIETS ANDERS! KOM MEE.

EEN ANDERE ZAAK, BELANGRIJKER DAN ZORRO; ER IS EEN OPSTAND GEWEEST IN DE TINMIJNEN. HET WAREN DE INDIANEN. ZIJ VONDEN DAT ZIJ TE WEINIG ETEN KREGEN EN TE HARD MOESTEN WERKEN...

MAAR WAAR **ZIJN** ZE ANDERS VOOR? DE OPSTAND HEB IK MET ENKELE LANSIERS ONDERDRUKT, MAAR EEN VAN DIE KNAPEN IS ONTSNAPT. HET SCHIJNT EEN OPPERHOOFD TE ZIJN... YAKAI HEET HIJ EN HIJ **MOET** GEVANGEN GENOMEN WORDEN! MISSCHIEN SCHUILT HIJ BIJ DE INDIANEN VAN DE MISSIEPOST...

KAM DE BOEL DAAR UIT. LAAT OOK AANKONDIGEN DAT EEN BELONING VAN 100 PESOS IS UITGELOOFD VOOR WIE INLICHTINGEN OVER DE VERBLIJFPLAATS VAN DIE YAKAI VERSTREKT!
S-SI!

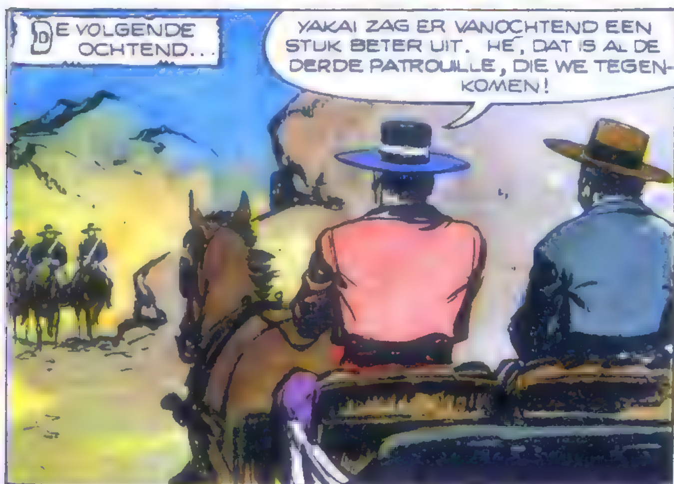

EN ZO...
100 PESOS

LATER...
NIETS GEVONDEN?
NEE, MAAR DE BILJETTEN HANGEN OVERAL. MISSCHIEN HOREN WE DAAR IETS OP.

HET GAAT GOED MET ONZE INDIAAN, BERNARDO. OVER EEN DAG OF WAT IS HIJ ER WEL BOVENOP. BEN JIJ NOG IETS TE WETEN GEKOMEN?

IS ER EEN OPSTAND GEWEEST IN DE TIN-MIJNEN? EN ONZE INDIAAN IS DAARVAN DE LEIDER GEWEEST? DAAROM IS HIJ DUS NIET NAAR ZIJN DORP GEVLUCHT ... LOPEZ ZOU HEM ZO WEER TE PAKKEN HEB-BEN!

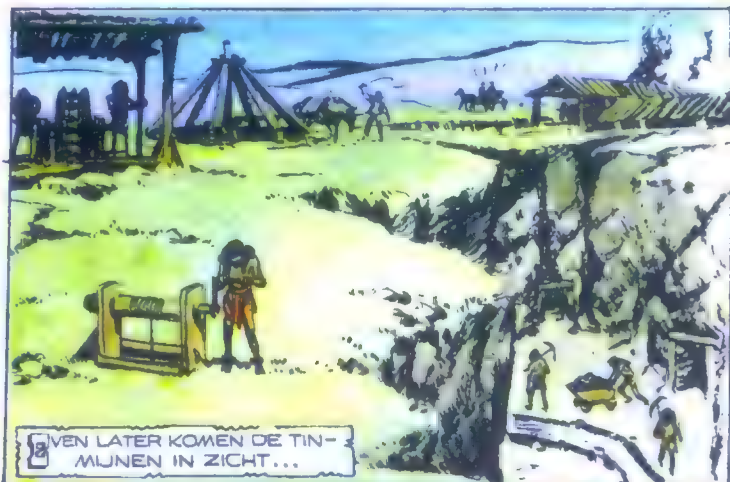

WE MOESTEN MAAR EENS EEN KIJKJE GAAN NEMEN BIJ DIE TINMIJNEN, BERNARDO... NEE, NIET ALS ZORRO. NOG NIET!

DE VOLGENDE OCHTEND...
YAKAI ZAG ER VANOCHTEND EEN STUK BETER UIT. HE, DAT IS AL DE DERDE PATROUILLE, DIE WE TEGEN-KOMEN!

SERGEANT GARCIA! EN DAN ZO VROEG OP DE DAG.
BUENOS DIAS, DON DIEGO. SI, HET IS NOG VROEG...

MAAR DON LOPEZ WIL MET ALLE GEWELD DAT WIJ DE INDIAAN VANGEN, DIE GIS-TEREN ONTSNAPT IS. HIJ IS BANG VOOR EEN OPSTAND VAN ALLE STAMMEN IN CALIFORNIË!

NOU, IK GA MAAR WEER 'NS VERDER. ADIOS, DON DIEGO!
ADIOS, SERGEANT!

EVEN LATER KOMEN DE TIN-MIJNEN IN ZICHT...

DE BEHANDELING HIER IS AF-SCHUWELIJK! EN EEN INDIAAN IS TROTS. HIJ ZAL GEEN KIK GE-VEN, MAAR ELKE GELEGENHEID AANGRIJPEN OM WRAAK TE NEMEN!

HÉ! WAT MOET DAT? JULLIE HEB-BEN HIER NIETS TE MAKEN!

RUSTIG, VRIEND! IK BEN DON DIEGO DE LA VEGA EN IK..
HET KAN ME NIET SCHELEN WIE JE BENT!

ALS JE NIET OOK ZO BEHANDELD WILT WORDEN, MAAK DAN DAT JE WEGKOMT! VERDWIJN!

DIT IS BEESTACHTIG, BERNARDO! HIER MOET EEN EINDE AAN KOMEN!

IK ZAL PROBEREN VANNACHT ALS ZORRO ONGEZIEN IN HET KAMP TE KOMEN. MISSCHIEN KAN IK DE AANDACHT VAN DE BEWAKERS LANG GENOEG AFLEIDEN OM DE INDIANEN TE LATEN ONTSNAPPEN...

HET IS GEVAARLIJK, JA, MAAR ZORRO HEEFT DE TAAK OP ZICH GENOMEN HET ONRECHT TE BESTRIJDEN... EN DIT IS ONRECHT!

TEGEN DE AVOND ZIJN DON DIEGO EN BERNARDO TERUG OP DE HACIENDA...
'K GA NOG EVEN BIJ ONZE VRIEND KIJKEN, BERNARDO. MISSCHIEN HEEFT HIJ IETS NODIG.

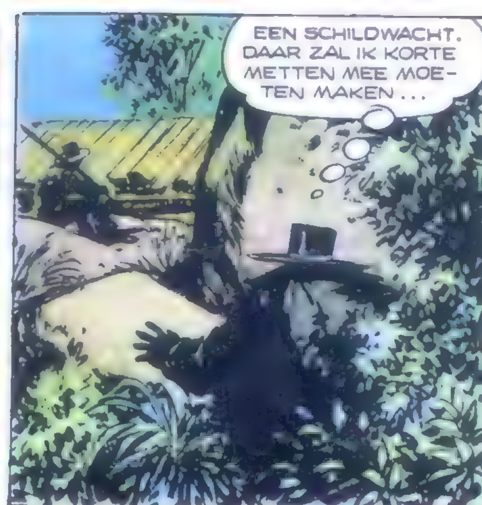

MAAR...
HIJ IS VERDWENEN. EN HET IS NIET MOEILIJK TE RADEN WAT HIJ VAN PLAN IS!

HIJ ZAL PROBEREN ZOVEEL MOGELIJK INDIANEN BIJ ELKAAR TE KRIJGEN EN DAN EEN AANVAL OP 'T KAMP UITVOEREN, WAT ZAL UITDRAAIEN OP EEN AFSCHUWELIJK BLOEDBAD...

NU MOET IK ER WEL IETS AAN DOEN, EN GAUW OOK! HIJ MAG ME NIET VÓÓR ZIJN!

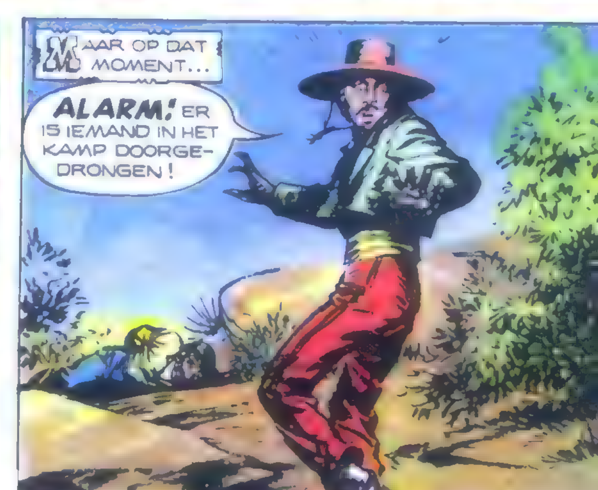

EN ZO...

LATER...
JIJ BLIJFT HIER, SWALLOW, TOT JE MIJ HOORT FLUITEN.

EEN SCHILDWACHT. DAAR ZAL IK KORTE METTEN MEE MOETEN MAKEN...

W-WAT...?!

ZO, EN WAAR ZOU NU HET VERBLIJF VAN DE INDIANEN ZIJN? WACHT, DAAR MISSCHIEN!

MAAR OP DAT MOMENT...
ALARM! ER IS IEMAND IN HET KAMP DOORGEDRONGEN!

AI, IK HAD DIE WACHT BETER KUNNEN VERBERGEN! MAAR MISSCHIEN IS DIT EEN KANS...

LUISTER! JULLIE MOETEN VLUCHTEN. IK ZAL DE AANDACHT VAN DE BEWAKERS AFLEIDEN EN PROBEREN ZE EEN EIND MEE TE LOKKEN. WACHT TOT IK WEG BEN!

EN ZORRO FLUIT SWALLOW...

BENG!
...DIE PANIEK ZAAIT ONDER DE BEWAKERS EN LANSIERS...

HET IS ZORRO! ACHTER HEM AAN!

EN TERWIJL ZORRO DE LANSIERS EN BEWAKERS ACHTER ZICH AAN LOKT ...

... VLUCHTEN DE INDIANEN HET KAMP UIT ...

IK MAG ZE NIET TE VEEL VOORKOMEN. DE INDIANEN MOETEN DE TIJD HEBBEN OM VER WEG TE KOMEN ...

NU HEBBEN WE HEM! DEZE KLOOF LOOPT DOOD!

AI, DIT ZIET ER NIET BEST VOOR ONS UIT, SWALLOW!

HET SPEL IS UIT, ZORRO! WAT BEN IK BLIJ DAT IK TOCH MAAR WEER BEN TERUGGEGAAN NAAR DE MIJNEN... DIT HAD IK NIET GRAAG GEMIST!

WAT...WAT IS DAT?

WAPENS LATEN VALLEN! JULLIE IN ONZE MACHT ZIJN.

WIJ ZULLEN TERUGKEREN NAAR ONZE JACHTVELDEN... BLEEKGEZICHTEN ZELF IN MIJNEN MOGEN GAAN WERKEN! YAKAI HEEFT GEZEGD!

ONS ONDERHOUD IS KORT GEWEEST, DON LOPEZ, MAAR WIJ ZULLEN ELKAAR ONGETWIJFELD NOG WEL EENS ZIEN!

MOGE DE ZON ALTIJD SCHIJNEN OP UW PAD, ZORRO!
ADIOS, YAKAI!

Je hebt misschien weleens gezien wat voor een gek gezicht je krijgt als je in een kerstboombal kijkt. Hier zie je enkele kleurige ballen, waarin negen bekende artiesten weerspiegeld zijn. Wij vragen nu aan jou: wie zijn het?

Als je een artiest op een bal herkend hebt, ga je het cijfer dat bij hem staat, gebruiken. Staat er bijvoorbeeld een twee, dan heb je de tweede letter van zijn naam nodig. De naam van die artiest staat in het lijstje hiernaast. Schrijf de gevonden letter in het vakje achter zijn naam. Bij het tellen van de letters reken je de vóórnaam mee (de ij is één letter). Als je van iedere artiest de gevraagde letter uit zijn naam hebt ingevuld, lees je in de vakjes van boven naar beneden een zinnetje van negen letters, dat je in het nieuwe jaar hopelijk veel zult moeten gebruiken.

Schrijf dat zinnetje op een briefkaart en stuur deze vóór 4 januari 1965 naar: redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam. Zet in de linkerbovenhoek aan de adreszijde: „Spiegelbeeld". Ook je vriendjes die geen abonnee zijn op Pep, kunnen aan deze prijsvraag meedoen.

RIJK DE GOOYER	
RIA VALK	
HENK MOLENBERG (Gijs)	
WILLEKE ALBERTI	
JOHNNY KRAAYKAMP	
YOKA BERRETTY	
WILLY ALBERTI	
MAX TAILLEUR	
SIMON VAN COLLEM	

VIERHONDERD FANTASTISCHE PRIJZEN!

EERSTE PRIJS:

EEN TRANSISTOR-BANDRECORDER!

*

TWEEDE PRIJS:

EEN PRACHTIGE PLATENSPELER!

*

DERDE PRIJS:

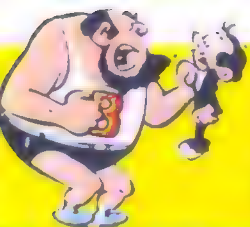
EEN TRANSISTOR-RADIO!

*

Verder honderd turnstellen (schommel, ringen, rekstok), honderd gezelschapsspellen, vijfenzeventig sets met vulpen en vierkleuren-ballpoint, en nog 122 andere prijzen!

ONZE GROTE KERSTPRIJSVRAAG!

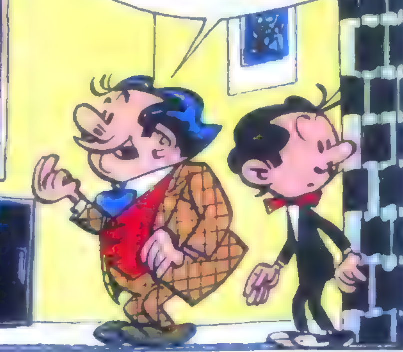
SPAGHETTI

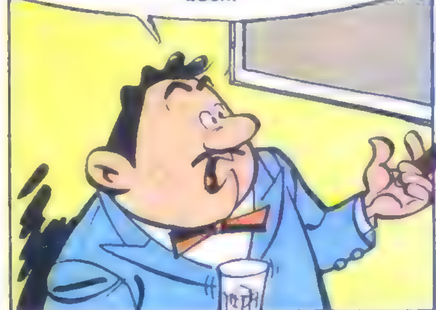

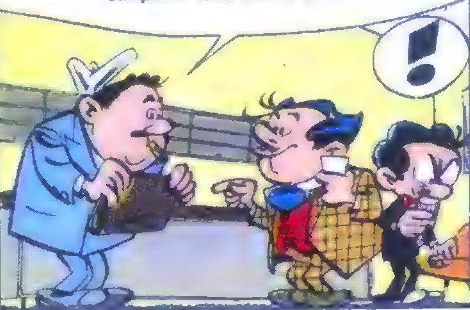
DE

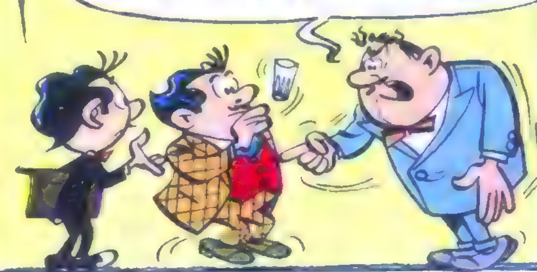

VERDWENEN DIAMANTEN

Spaghetti is er niet in geslaagd Prosjoetto te ontlopen, die inmiddels een nieuw baantje voor hen heeft, waar véél geld mee te verdienen is en waarvoor niet veel gedaan hoeft te worden. Hun baas is de gangster Achilles Tagliatelle...

Opschieten, joh, we moeten nog een heleboel dingen doen . . . douane en zo!

Jaja. Ik houd de map met documenten wel bij me . . . bij mij is de tas veilig!

LAL

Wacht even, dan ga ik nog wat sigaretten halen . . . Ik ben zó terug.

Schiet op, hoor!

Vlucht 617 naar New York . . . De passagiers wordt verzocht zich naar de bagagehal te begeven . . . Vlucht 617 naar New York . . .

Kom, Prosjoetto, dat vliegtuig moeten wij hebben.

Eindelijk . . .

OEF!

Spaghetti! Ik heb de map met documenten ergens laten liggen! Wat moeten we nu doen?

Heren, u had deze map bij de sigarettenkiosk laten liggen. Ik weet niet of hij belangrijk is, ik heb hem in ieder geval maar voor u meegenomen.

? ?

ALITALIA

Hartelijk dank, meneer. Mogen wij u misschien in het vliegtuig iets aanbieden? U gaat óók naar New York, neem ik aan? Wilt u ons het plezier doen?

ALIA

In het vliegtuig krijg je alles voor niks!

Mooi, dan hoeven we ook niet op een dubbeltje te kijken . . . vooruit Spaghetti!

ALITALIA

Onze vrienden weten niet wat ze in Amerika wacht...

THUIS VOOR KERSTMIS

DOOR CARL HENRY RATHJEN ILLUSTRATIE: TED MATHIJSEN

SKIP ALLEN rende de dik besneeuwde stoeptreden op. Hij had een paar dagen verlof, kerstverlof. Voor het eerst sinds jaren zou hij de feestdagen gezellig in de huiselijke kring doorbrengen. Zijn taak als luitenant bij de kustwacht werd door een collega overgenomen en een paar dagen lang zou hij niet bij nacht en ontij in zijn helikopter hoeven zoeken naar vermiste schepen of drenkelingen. Morgen zou het hele gezin compleet zijn, net als vroeger....

De morgenwind blies venijnig door zijn dikke jack heen, terwijl hij met verkleumde handen naar zijn sleutel zocht. Ongeduldig drukte hij op de bel: tweemaal lang, éénmaal kort, **zijn** bel! Nu zou er iemand de trap af komen stormen om open te doen, zeker na zijn telegram van gisteren! De sneeuw viel in dikke vlokken neer. Het zou een mooie witte Kerst worden. Eindelijk vonden zijn stijve vingers de sleutel en grinnikend stapte hij de hal in. „Hé! Wakker worden!" riep hij vrolijk. „Ik ben het, Skip! Moeder, vader! Caroline.... Dave, als je er niet uitkomt, breng ik een fijne sneeuwbal mee naar boven!" Toen zag hij plotseling voor zijn besneeuwde schoenen een telegram liggen. Nieuwsgierig raapte hij het op en omdat hij boven nog geen teken van leven hoorde, scheurde hij de enveloppe open. Het was zijn telegram! Het moest hier gistermiddag bezorgd zijn en nu was het zes uur in de morgen! Waarom lag het nog ongeopend? Met twee treden tegelijk vloog hij de trap op en rende naar de slaapkamer van zijn ouders. De bedden waren leeg en een kleurig sprei lag eroverheen. Op de vensterbank zag hij een dikke laag sneeuw, alsof het raam niet open was geweest. Er had hier vannacht dus kennelijk niemand geslapen....

De wind huilde om het huis. Hij rende naar Carolines kamer, maar ook haar bed was onbeslapen. In een hoek ontdekte hij een stapel vrolijk ingepakte kerstcadeautjes. Door de gang liep hij naar de kamer van zijn oudere broer Dave, ook dáár was het bed netjes opgemaakt. Over de stoel hing een schoon overhemd. Was Dave na zijn werk op de elektrische centrale gisteren niet thuisgekomen? Misschien kon hij er niet doorkomen. Maar waarom waren de anderen er niet? Een dikke plak sneeuw gleed van het dak langs het raam toen Skip de deur van zijn eigen kamer opende. Alles lag keurig op zijn plaats. Wat een teleurstelling! Waarom was er niemand thuis? Waar zaten ze?

Misschien hadden ze beneden een briefje voor hem achtergelaten. Met een laatste sprankje hoop in zijn hart liep Skip de trap af. Op het tafeltje in de gang lagen drie stapeltjes post, één voor zijn vader, één voor Caroline en één voor Dave. Waarschijnlijk de post van gisteren. Maar er lag géén briefje voor hem! Ook in de kamer op tafel en op de schoorsteenmantel, waar hij het onmiddellijk zou zien, lag niets. Naast de kachel stond een kerstboom. De kachel was uitgegaan.... In de schoorsteen loeide de wind en dikke sneeuwvlokken woeien tegen de ramen. Door de eetkamer liep hij naar de keuken. Zijn moeder was kennelijk bezig geweest iets lekkers te maken, want op het aanrecht stond een zakje bloem een doosje geconfijte vruchtjes en een cakevorm. Het vreemdst was echter wel de mixer, waarvan de plastic kom nog vol beslag stond. Op het beslag had zich een dikke, donkere laag gevormd, alsof het al een hele tijd zo gestaan had. Sinds gisteren? Nu werd hij toch wel een beetje ongerust. Waarom had zijn moeder haar werk in de steek gelaten? Waarom had niemand de afgelopen nacht in zijn bed geslapen? Waar was iedereen? Hij móést het weten! Hij hing zijn natte kleren op en belde de assistente van zijn vader. Geen antwoord. Daarna probeerde hij het ziekenhuis. „Dr. Allen is er niet, maar kan ik de boodschap aannemen?" Skip aarzelde. Wanneer de hele familie in het ziekenhuis zou liggen, had de telefoniste het toch zeker wel verteld. „U spreekt met de zoon van dr. Allen. Skip." „Oh, bent u het," zei het meisje. „Hij heeft ons zoveel over u verteld! Over uw werk bij de kustwacht...." „Neemt u dat maar met een korreltje zout, hoor," lachte Skip. „Weet u waar mijn vader is?" „Hij is de hele nacht al weg. Een tweeling had zo'n haast, dat ze niet wilden wachten tot ze in het ziekenhuis geboren konden worden. Maar vannacht is er een sneeuwjacht geweest en ik ben bang dat het wel een dag of wat zal duren vóór de weg vrij gemaakt is...." „Hm! Kan ik hem bij de moeder thuis bereiken?" „Nee.... de sneeuw heeft alle verbindingen verbroken, de telefoondraden zijn kapot." „Nou, dank u wel." Ontmoedigd hing Skip op. Hij zou zijn broer opbellen. De nachtwaker van de elektrische centrale nam de telefoon op en vroeg korzelig waar de stroom nu weer uitgevallen was, maar toen hij hoorde dat het Skip Allen was, werd hij helemaal wakker! „Ha die Skip! Is me dàt lang geleden! Wat kan ik voor je doen?" „Kun je mijn broer bereiken?" vroeg Skip. „Dat zal niet eenvoudig zijn," antwoordde de man. „Hij is een karwei aan het opknappen en op het ogenblik is hij te voet naar de andere kant van de kloof. Ik kan wel contact zoeken met zijn ploeg. Kan ik een boodschap doorgeven?" Skip fronste zijn wenkbrauwen.

Skip had zich dagenlang verheugd op 't weerzien, maar toen hij zijn huis binnenging, lag z'n telegram ongeopend achter de deur . . .

Misschien wist Dave van niets en waarom zou hij hem dan ongerust maken? De jongen had toch al genoeg aan zijn hoofd op het ogenblik. „Zeg hem maar dat-ie gauw naar huis komt, vóór ik me over zijn kerstcadeautjes ontferm!" De nachtwaker lachte, maar plotseling werd zijn stem ernstig! „Het ziet ernaar uit dat jij dan goed bedacht wordt, Skip. Aan alle kanten knappen draden en worden verbindingen verbroken." Skip keek bedenkelijk. Eerst liet zijn vader afweten en nu Dave. „Nou ja, vertel hem maar dat ik zijn sloffen bij de kachel zal zetten!" „Wacht even, Skip. Weet je moeder al iets over Bill Taylor?" „Weet jij dan waar mijn moeder is? En wie is Bill Taylor?" vroeg Skip verbaasd. „Hij is de helikopter-piloot van de houtzagerij. Sinds gisteren hebben we niets meer van hem gehoord." „Geen wonder met zulk weer. Is mijn moeder daar thuis?" Net toen hij bedankte en de hoorn wilde neerleggen, bedacht hij zich opeens: „Zeg, als ze nog mensen nodig hebben om Bill te zoeken, waarschuw me dan." Daarna brak hij af. Juist toen hij Bill Taylors nummer in de gids opzocht, rinkelde de telefoon. „Hallo?" antwoordde hij gespannen. „Skip?" „Moeder!" riep hij uit. „Sinds gisterenavond heb ik almaar geprobeerd je te pakken te krijgen," sprak ze verheugd. „Hoe is het?" Hij lachte opgelucht. „Goed! Ik ben net thuis en heb gemerkt dat er niemand is!" „Het spijt me, jongen, maar ik wist gisteren toen ik wegging echt niet dat het zo lang zou duren. Ik dacht dat de anderen er wel zouden zijn...." „Waar zit Caroline eigenlijk?" „Die helpt je vader." „Oh nee!" zuchtte hij, denkend aan de sneeuwjacht. Nou, dat was dan nummer drie! „En wat doet u, moeder?" „Gisteren belden de kinderen van Bill op om te zeggen dat hun vader nog niet thuis was en dat ze het zo koud hadden. Bill is weduwnaar en ik help hem vaak met de kinderen, daarom belden ze mij op. Ik heb de cake de cake gelaten en ben er onmiddellijk naar toe gegaan." Skip glimlachte. „U staat toch ook altijd voor iedereen klaar, hè? Geen wonder dat ik bij de kustwacht terechtgekomen ben." Toen hoorde hij de stem van zijn moeder: „Wat is er, kindje? Nee, het is je vader niet. Kruip gauw nog even in je bed. Nou, doe dan je badjas en je pantoffels aan, hè?" En toen tegen Skip: „Ze willen niet meer naar bed, ik moet zo ophangen." „Ik begrijp het moeder. Maar bent u er dan morgen óók niet?" „Ik hoop dat Bill dan terug is, voor hemzelf en voor de kleintjes...." Haar stem stokte. „Ik blijf hier tot Bill er is of tot ik iets van hem gehoord heb. „Zal ik naar u toekomen?" „Nee, doe dat maar niet. Als vader en Caroline thuiskomen, zijn ze misschien teleurgesteld jou niet aan te treffen. We hebben ons er allemaal zó op verheugd..." en haar stem haperde weer. „Kop op, moeder," probeerde Skip haar op te monteren. „Het is morgen pas Kerstmis en wie weet wat er nog allemaal gebeurt! Tot onder de kerstboom, hè? Dag!" En met een somber gezicht brak hij af. Dat was nou zijn Kerstmis! Gezellig! Om de tijd te doden, ging Skip de kerstboom opzetten en versieren en juist toen hij met de kaarsjes bezig was, hoorde hij buiten een auto aankomen. Hij rende naar de voordeur en zag een wagen staan, zoals zijn vader er een had. Een man met een flink postuur, gehuld in een dikke winterjas, baande zich een weg door de hoge sneeuw naar het huis toe. „Hallo, vader!" riep Skip blij. Maar toen de man dichterbijkwam, zag hij dat het niet zijn vader was. De man stelde zich voor als Radburn en vroeg of hij Skip Allen, luitenant bij de kustwacht, was. „Mijn neef, nachtwaker van de centrale, vertelde me dat u thuis was." „Komt u even binnen," zei Skip, „waarmee kan ik u van dienst zijn?" „Wilt u mijn helikopter vliegen?" vroeg Radburn. „Dan bent u zeker de eigenaar van de houtzagerij? Maar ik dacht dat Bill Taylor en zijn helikopter zoek waren?" zei Skip verbaasd. „Bill is inderdaad verdwenen, maar niet met het toestel. Mijn mannen zitten nog in hun kamp en ik heb beloofd ze naar huis te laten brengen voor de feestdagen en nu Bill er niet is.... Ik heb dus iemand nodig die een paar uur

voor me vliegt, maar als u denkt dat het weer te slecht is...." Skip keek 'ns naar de lucht, pakte zijn jas en volgde Radburn naar de auto. Een half uur later zat hij in de grote helikopter. Hij liet zijn blik glijden over de verschillende metertjes en knoppen, en terwijl de motor warm liep, luisterde hij naar het weerbericht. Radburn, naast hem, spreidde een kaart uit en wees met zijn vinger de route aan die ze zouden vliegen. De helikopter schudde onder de hevige windvlagen. Dikke hagelkorrels kletterden tegen het plexiglas. „Denk je dat het zal gaan?" vroeg Radburn bezorgd. „Volgens het weerbericht gaat de storm misschien afnemen in kracht...." antwoordde Skip. Langzaam kwam de grote propeller in beweging, de motor ronkte en terwijl de rotors sneller en sneller ronddraaiden, verhief het toestel zich van de grond. Skip hield het toerental van de propeller in de gaten. Terwijl de helikopter steeds hoger steeg en in de storm terecht kwam, wentelden de bladen met een enorme vaart rond. Met zijn rechterhand bediende hij de kleine propeller aan de staart, het toestel tornde tegen de wind in en schuddend maakte het een flauwe bocht. „Wat een eierklutser, hè?" grinnikte Skip. „Nou, maar jij kunt er wat van!" Terwijl Skip met handen en voeten werkte om de helikopter in de juiste koers te houden,

vroeg hij zich af of het niet verstandiger geweest was, nièt op te stijgen. Hij keek naar beneden, maar kon door de dichte sneeuwval bijna geen voorwerpen op de grond onderscheiden.

Recht vóór hem kwam vanuit de duisternis een groepje rode lichten op hem af. „Dat is een elektriciteitsmast," waarschuwde Radburn. De draden zakten helemaal door onder de sneeuw en hingen vrij laag boven de grond. Het zag ernaar uit dat ze ieder ogenblik konden bezwijken onder de te zware last. Dat beloofde een fijne Kerstmis te worden voor Dave en zijn collega's. Zijn gezicht lichtte op. „Nu naar links," wees Radburn, „en dan de draden gewoon volgen tot we vlak bij.... Hé! Links! Links...." schreeuwde hij toen Skip, denkend aan Dave, rechtdoor vloog en met de ski's van zijn toestel enkele tientallen centimeters over de draden heen scheerde. „Kijk uit! Dat is levensgevaarlijk! Weg hier!" Maar Skip bleef stug doorvliegen en de razendsnel ronddraaiende wieken bliezen de draden schoon. „Toch geen bezwaar dat ik mijn broer een kerstcadeautje geef terwijl ik u help? Kijk maar eens!" En onder het toestel tekenden zich nu de draden diep zwart als strakke potloodstrepen tegen de witte grond af. Opeens dacht Skip aan de vermiste piloot. „Kan ik iets doen om Bill te helpen vinden?" vroeg hij, terwijl hij het toestel over een mast liet wippen. „Tja, niemand weet eigenlijk wáár hij is!" „Maar hij heeft toch wel tegen iemand gezegd wat hij ging doen?" vroeg Skip verbaasd. „Bill niet! Hij leeft helemaal op zichzelf. Het is een aardige vent, maar hij neemt niet makkelijk iets aan van anderen. Als je als vriend hem iets aanbiedt, ben je altijd bang hem voor het hoofd te stoten. Na de dood van zijn vrouw zat hij tot zijn nek in de schulden, ziekenhuiskosten en zo. Hij wil er helemaal op eigen kracht bovenop komen. Ik heb daar wel respect voor, maar soms begrijp ik het niet...." „Als je geen helikopterpiloot bent, nee...." mompelde Skip en toen hardop: „Wanneer je in de lucht zit, moet je ook alles alleen opknappen!" „Ja, natuurlijk," beaamde Radburn, „maar Bill overdrijft een beetje. „Je ouders hebben hem gevraagd morgen met zijn kinderen bij jullie te komen, maar hij heeft de uitnodiging afgeslagen." „We moeten hier een behoorlijk stuk klimmen!" zei Skip bezorgd. „Ja, we zijn vlak bij de kloof. Als we daar overheen zijn, moet je linksaf naar het kamp. „Skip zwenkte naar links en bleef toen geruime tijd stil hangen, om Radburn de kans te geven het kamp op te zoeken. Opeens schoot er een vuurpijl door de grauwe lucht. Vlak daarna nog een en een eindje verder de derde. „Daar is het! Je kunt landen waar de laatste pijl werd afgeschoten." Voorzichtig koos Skip een geschikte plaats uit, zwenkte met zijn toestel en daalde langzaam boven een open stukje grond. Daar stonden de mannen, luid joelend en zwaaiend met hun armen.

Verheugd stapten ze in het toestel en Skip zette hen stuk voor stuk vlak bij hun huis af. Tenslotte bleef er nog één over, die nog geen woord gezegd had en met een ernstig gezicht voor zich uit zat te kijken. „Wat is er Jerry?" vroeg Radburn. „Mijn vrouw heeft vannacht een tweeling gekregen en ik weet niet hoe ze het nu maakt. De telefoonverbinding is vanmorgen verbroken." Skip schoot rechtop in zijn stoel. „Is dokter Allen jullie huisarts? Dat is mijn vader!" „Dat klopt.... je lijkt op hem!" Skip zat te springen op zijn stoel. Hij zou Jerry thuis afzetten en zijn vader en Caroline mee terug nemen! Maar even later betrok zijn gezicht weer. Hoe kon iemand nu onbezorgd en vrolijk Kerstmis vieren terwijl Bill Taylor nog steeds vermist werd? „Weet jij soms waar Bill naar toe is gegaan, Jerry?" vroeg hij hoopvol. „Nee, ik heb geen idee. Maar eergisteren sprak ik hem nog. Hij wilde mijn nieuwe jachtgeweer lenen." „Jippie! Ik heb het! Hij sloeg de uitnodiging van mijn ouders af en wilde zelf een stuk wild schieten voor zijn eigen kerstdiner. Hij is gisterenmorgen vroeg weggegaan, vóór de sneeuwstorm begon. Misschien is hij wel met zijn wagen ingesneeuwd...." „Natuurlijk," vulde Jerry aan. „De plaats waar hij altijd gaat jagen, ligt vrij laag en de sneeuw is daar blijven liggen en heeft zich opgehoopt." „Waar is het?" Skip haalde de kaart tevoorschijn en liet Jerry de plek aanwijzen. „Niks kaart," protesteerde Jerry, „ik ga zelf mee!" Intussen volgde hij met zijn vinger de lange hoge kam langs de vallei, die zich een kilometer of vijf verderop splitste. Daar was het! „Hier moeten we zoeken. Maar Bill wilde er nooit met zijn helikopter dalen...." „Dat is dus een kolfje naar de hand van een kustwachter," was Skips commentaar. Hij volgde de kam, terwijl windstoten het toestel heen en weer schudden en vlagen hagel en dikke sneeuw hem al het uitzicht benamen. Hij kon geen steek zien beneden. „Kijken jullie goed uit!" Boven een smalle kloof, tussen de beide bergkammen in, bleef het vliegtuigje even stil hangen. „Ik ga dalen! Waarschuw me als er iets mis gaat, ik kan het bijna niet zien." De propeller draaide regelmatig door, de bladen maakten een blap-blapgeluid, terwijl Skips hart in zijn keel bonsde. Daar gingen ze, naar beneden, steeds lager.... lager.... „Te dicht bij deze kant!" riep Jerry. Skip daalde niet verder, maar vloog een klein stukje zijwaarts. „Pas op!" zei Radburn en Skip zag schuin beneden zich de top van een hoge boom. Het scheelde geen haar! Na enkele snelle handgrepen bewoog de helikopter achterwaarts, weg van de boom, weg ook van deze te moeilijke landingsplaats. „Pff! Dat was op het nippertje!" Skip droogde zijn klamme handen en vroeg de anderen uit te willen kijken naar een meer geschikte plaats. „Vlieg nog maar een eindje door," vond Jerry, „we zijn nog ver genoeg van Bills jachtterrein." Gespannen tuurde Skip door de besneeuwde ruiten. De toppen van de bomen waren zó vlak onder de ski's van het toestel, dat Radburn zenuwachtig op zijn lippen beet wanneer Skip er telkens net op tijd in slaagde de helikopter over de verraderlijke boomspitsen heen te laten wippen. Opeens hoorde Skip een gekraak! Vlug probeerde hij te klimmen, maar weer datzelfde onheilspellende geluid. Daar gingen ze! In een onherbergzaam gebied, waar niemand ooit zou zoeken naar een neergestorte helikopter! Leuke verrassing voor thuis! En voor Radburn, die zijn kinderen morgen een elektrische trein wilde geven.... en de tweeling van Jerry! Weer een scherp „krak" van brekende takken. Vreemd genoeg bleef het toestel in evenwicht en opeens: „Ik hoor een schot!" riep Skip uit. Ook Radburn had het gehoord en wees met z'n vinger in de richting, waarvandaan de knal kwam. „Daar is Bill, ik zie hem!" En beneden, onder hen, bijna geheel ingesneeuwd, stond een auto. Op het dak stond een kleine donkere figuur met zijn armen te zwaaien. „Maar daar kan ik niet landen!" riep Skip. „Als jullie nu proberen hem naar binnen te hijsen, ik zal vlak over hem heen vliegen." En een minuut of tien later werd een half bevroren, verkleumde Bill Taylor aan boord gehaald. Jerry en Radburn wreven zijn verstijfde armen en benen warm om de bloedsomloop weer op gang te krijgen. Skip vloog intussen zo snel mogelijk naar Jerry's huis, waar hij de wagen van zijn vader tot het dak in de sneeuw zag staan. Hij zocht een geschikte landingsplaats op en even later volgde een hartelijke begroeting tussen zijn vader en Skip, terwijl Caroline hem met een luide vreugdekreet om zijn nek viel. Jerry bedankte de dokter en Skip, wenste hun prettige feestdagen en rende naar binnen om zijn nieuwe aanwinsten te bewonderen. „Nou, nou, kalm aan meisje," bromde Radburn goedmoedig, „die jongen heeft zijn armen en benen nog nodig om de helikopter te besturen!" En tegen Skip: „De storm neemt af en het is al opgehouden te sneeuwen. Wat dacht je ervan, nog een paar draden schoon te maken op de terugweg. Misschien kan je broer dan morgen gezellig thuis zitten!" Helemaal gelukkig zat Skip, zijn vader naast hem en Caroline over zijn schouder hangend, vóór in de helikopter. „Nu brengen we Bill naar huis en dan nemen we moeder mee," stelde hij voor, maar opeens draaide hij zich om en zei tegen Bill: „Als ik me niet vergis, heb je niets geschoten, hè? Dat betekent dat je wel met je kinderen bij ons móét komen eten!" Ook zijn vader en Caroline drongen er op aan dat Bill nù de uitnodiging zou aannemen. Uitgelaten zat Skip te fluiten. „Dat is het lied van de kustwacht, of vergis ik me?" vroeg Radburn. „Inderdaad, SEMPER PARATUS", antwoordde Skip, „ALTIJD KLAAR." „Als je het mij vraagt," sprak Bill Taylor met warme stem, „is dat lied niet alleen van toepassing op de kustwacht. Er zijn genoeg mensen die altijd voor een ander klaar staan, die altijd graag de helpende hand bieden. Ik vind het geweldig, dat is de ware kerstgeest...." Skip glimlachte naar zijn vader en voelde een zachte druk van Carolines hand op zijn schouder. Over de witte heuvels vloog hij zijn helikopter naar huis, waar hij samen met de hele familie, dankbaar en gelukkig, een heel goede Kerst zou vieren.

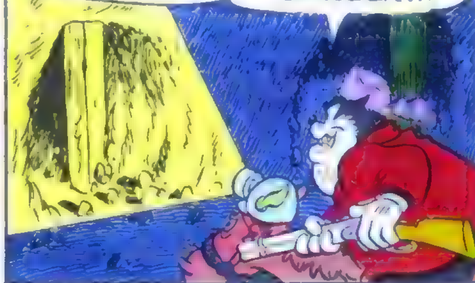
MET TOESTEMMING VAN DE SCHRIJVER EN „BOY'S LIFE", HET BLAD VAN DE AMERIKAANSE BOY SCOUTS.

Mickey en Goofy

ALS HULPJE VAN DE BEREDEN POLITIE GAAN MICKEY EN GOOFY OP ZOEK NAAR BORIS BOEF, DIE BIJ DE SMALVOET PAS ZIJN HOOFDKWARTIER BLIJKT TE HEBBEN. ZE WAGEN ZICH IN HET HOL VAN DE LEEUW, MAAR WETEN ER BIJTIJDS WEER UIT TE KOMEN ....

WORDT VERVOLGD

Commissaris Kamal heeft zijn mensen het hotel laten omsingelen waarin Olrik zich bevindt. Mortimer is in de hal gaan zitten; hij is de enige die de kolonel kent; maar hij drinkt koffie waarin een verdovingsmiddel is gedaan. Wéér is Olrik ontsnapt . . . .

HET GEHEIM van de

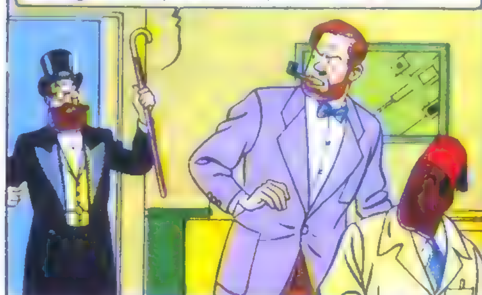

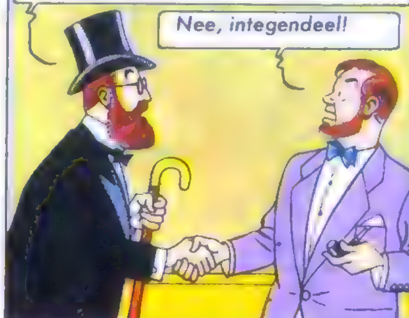

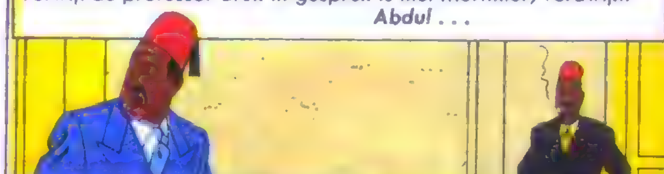
GROTE PIRAMIDE

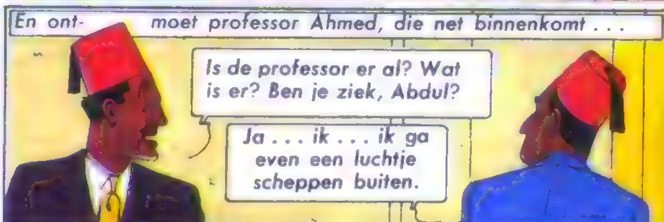

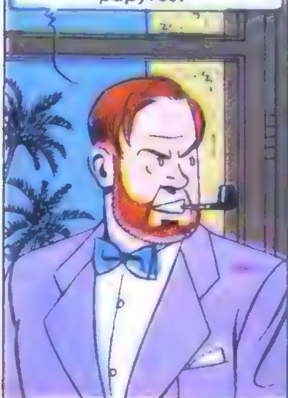

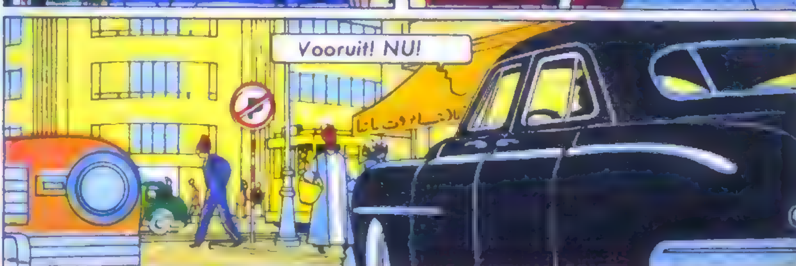

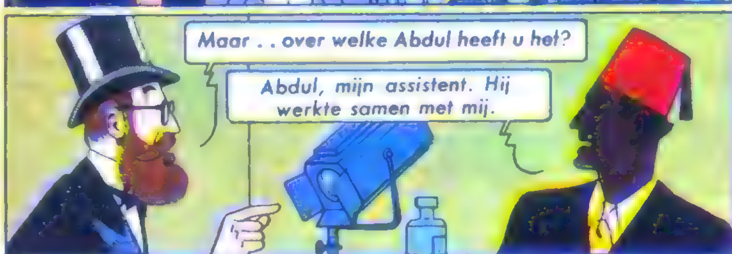

Vóór kapitein Blake iets heeft kunnen ondernemen om Mortimer te hulp te komen, wordt hij al geschaduwd...

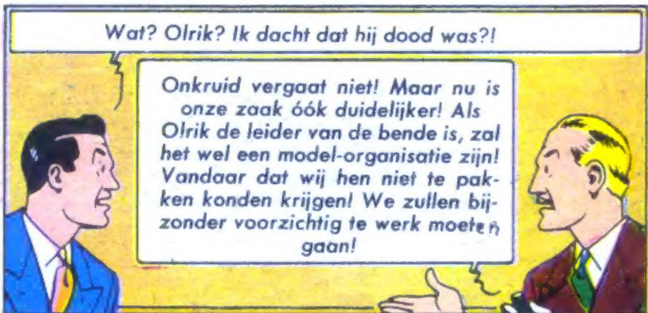

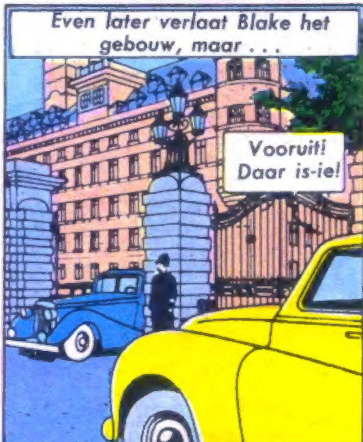

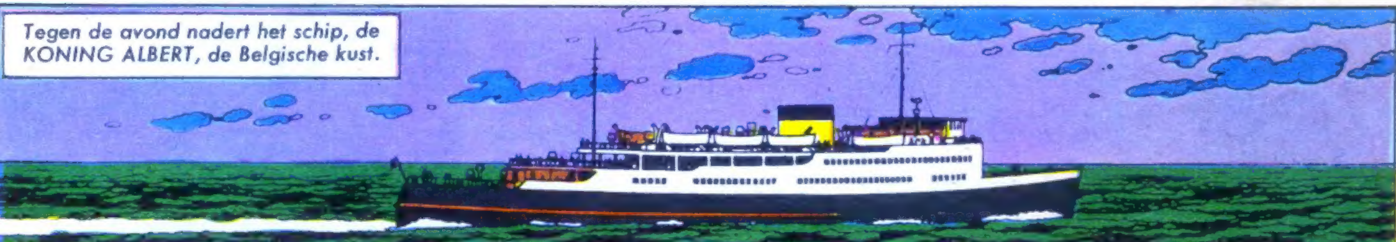

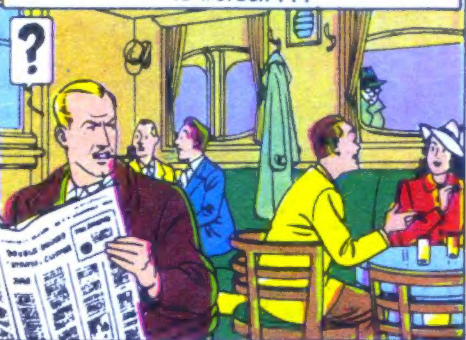

Het ziet ernaar uit dat de strijd harder en meedogenlozer zal worden dan zelfs professor Mortimer verwacht!

AMERIKA mag dan misschien tien miljoen auto's per jaar maken, veel uitvoer van deze — in onze ogen — grote sleeën is er niet. Nu schijnt dat ook niet zo hard nodig te zijn; de Amerikanen kopen ze zelf wel. De goedkoopste uitvoeringen, hier nog altijd meer dan tienduizend gulden, zijn aan de andere kant van de ,,grote vijver'' niet veel duurder dan een Volkswagen bij ons, de enige Europese wagen die in Amerika meetelt. Natuurlijk verbruiken deze grote Amerikaanse auto's veel benzine, maar dat speelt daar geen rol, want de brandstof is er aanzienlijk goedkoper dan hier.

In Amerika wordt aan automode gedaan, dit in tegenstelling met Europa, dat het uiterlijk van een auto niet zo geweldig belangrijk vindt, als het ,,hart'', de motor, maar goed is. Wil je in Amerika niet voor ouderwets doorgaan bij buren en kennissen, dan moet je toch wel elk jaar een nieuwe wagen kopen... Je herinnert je misschien nog wel die enorme voorruiten met een zo groot mogelijk uitzicht, en de vervaarlijke staartvinnen, die elk jaar groter werden, maar nu op een enkele uitzondering na ook al verdwenen zijn. Een nieuw modeverschijnsel is, de koplampen twee aan twee onder elkaar te zetten. Mogelijk zal dit enkele seizoenen blijven; over twee jaar is ook dit ongetwijfeld verdwenen. Maar steeds is er toch weer een of ander opvallend kenmerk, dat het nieuwe model van zijn voorganger onderscheidt. Dat moet ook wel, anders zou niemand merken dat je een nieuwe wagen had gekocht!

CHEVROLET 1965!

General Motors brengt voor 1965 honderdzesendertig (136!) nieuwe modellen, verdeeld onder de vijf merken Chevrolet, Pontiac, Buick, Oldsmobile en Cadillac. Stuk voor stuk zien ze er net iets anders uit dan de modellen van dit jaar.
Alleen de Chevrolet biedt al een keuze uit 44 modellen, verdeeld over weer vijf typen: de grote Chevrolet, de Chevelle, de Chevy II, de Corvair en de sportwagen Corvette Sting Ray (Pijlstaartrog). Meestal zijn de veranderingen bepaald niet ingrijpend te noemen: ze beperken zich voornamelijk tot een zogenaamd ,,face-lifting'' (gezichtsverandering) doordat het radiateurscherm en de bumpers een andere vorm hebben gekregen, maar bij de Chevrolet en de Corvair is dat deze keer niet het geval. De grote Chevrolet heeft de duidelijkste gedaanteverwisseling ondergaan sinds tien jaar en de in 1960 gebrachte Corvair kreeg voor het eerst een geheel nieuw koetswerk.
Méér dan vroeger wordt in Amerika weer de nadruk gelegd op grotere afmetingen, meer motorvermogen en hogere topsnelheden. Bijna alle modellen zijn met verschillende motoren van zes of acht cilinders leverbaar. Aan viercilinder-krachtbronnen wordt niet eens meer gedacht. De grootste motor vind je in de Sting Ray: een V-8, die 385 paardekrachten kan leveren en dat is nogal wat! Wij vragen ons wel af waar die zware motoren en hoge topsnelheden voor dienen, want er is in heel Amerika vrijwel geen één weg waar je harder dan 60 mijl (96 km) mag rijden...
Opvallend aan het nieuwe koetswerk van de Corvairs is dat er helemaal geen middenstijlen zijn. Vier schijfremmen zijn een technisch snufje van de Corvette, een nieuwtje, want vrijwel geen enkele Amerikaanse wagen heeft dit! Je zou kunnen zeggen dat dit modeverschijnsel nog niet is doorgedrongen tot de Verenigde Staten!

DE SCHAT van SCHARLAKEN RACKHAM

Er zijn belangrijke vondsten gedaan op de bodem van de zee, maar kapitein Haddock is boos op de Jansens, die niet goed gepompt hebben. Hij geeft hun bevel dóór te pompen, tot hij zegt dat zij mogen ophouden. Midden in de nacht ....

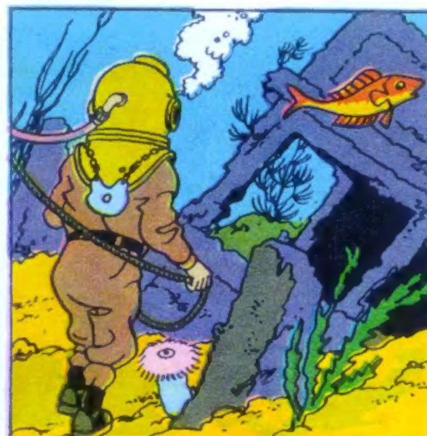

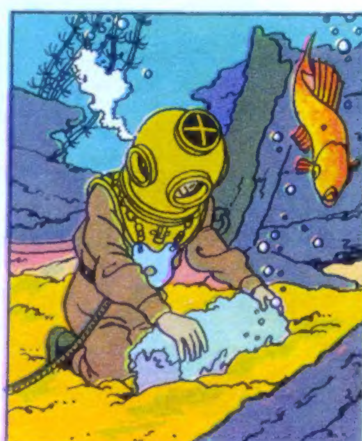

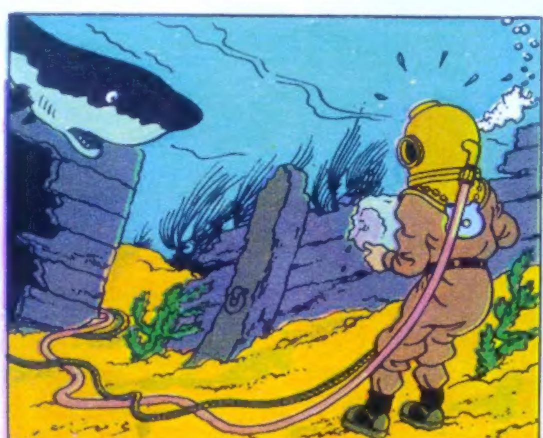

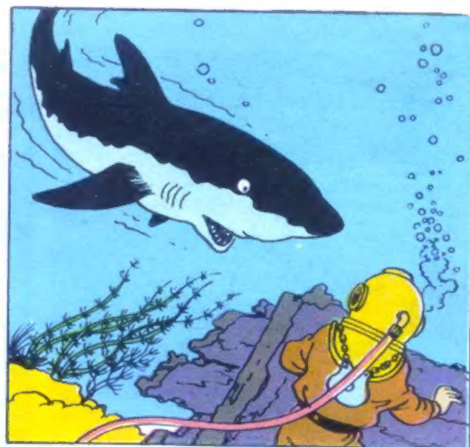

DE SCHAT *van*
SCHARLAKEN RACKHAM

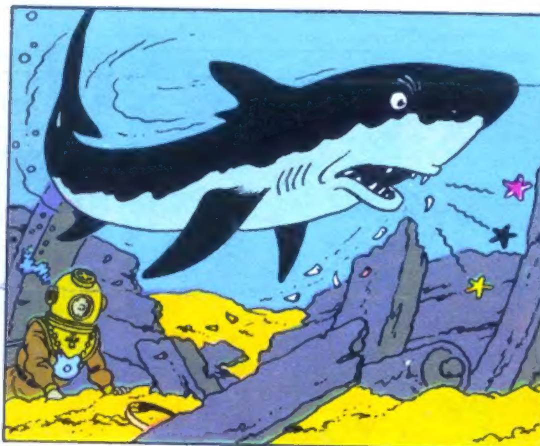

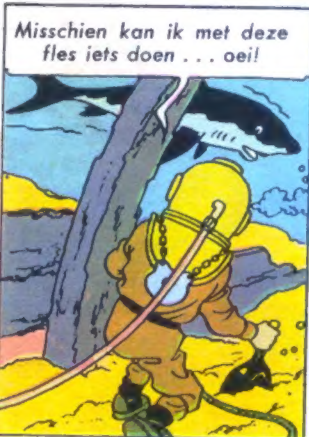

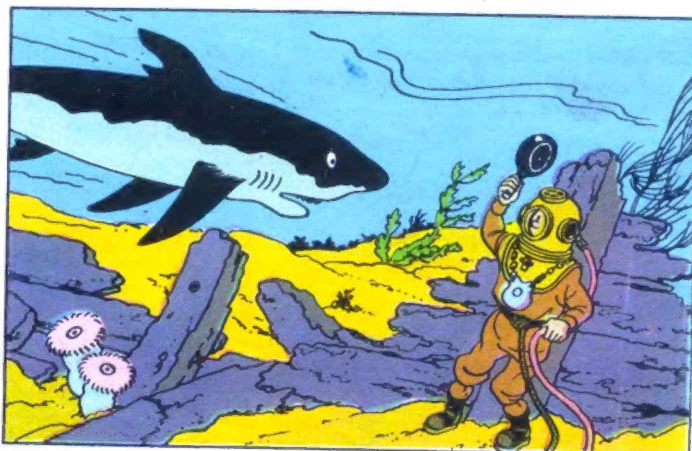

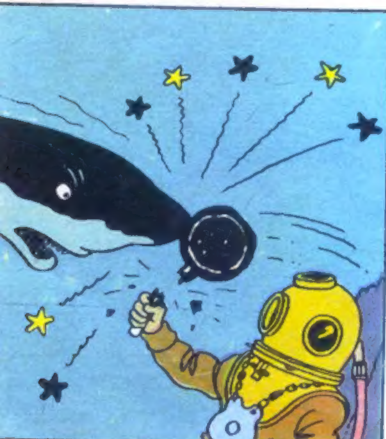

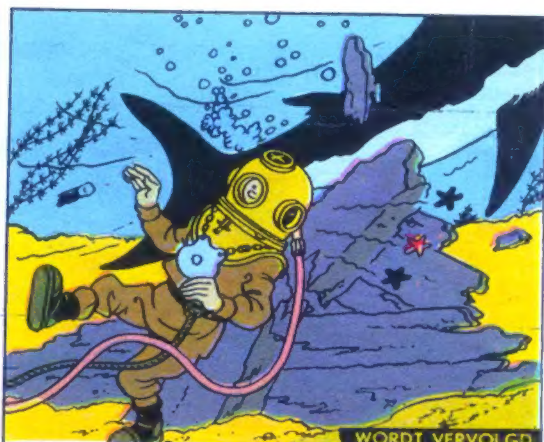

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z, Postbus 497. Telefoon 020-731361. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen / 4,55 per 13 nummers. Giro 330021). **Ned. Antillen en Suriname:** / 20,80 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164 P.C.R. 86491. Prijs 7 frank. **Overig buitenland:** / 28,— per jaar. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

GP